

vist ikke tænkt paa, at Kongelovens Arvesølge først skulde affattes, og Landet da blive arveløst, hvorpaa der saa skulde kaldes en vis Prinds til Thronen. I Budskabet ligger det, at, naar den nærværende Mandstamme skulde uddøe, da indtræder disse to Følger, som ere foreslaaede i Budskabet, da affattes Arvesølgen efter Kongeloven, og samtidigt dermed indtræder Hs. Høihed Prinds Christian som Berettiget til Thronen.

At de russiske Reservationer i visse Tilfælde kunne medføre nogen Ulempe, det er vistnok Noget, som ikke lettelig kan benægtes, men det ligger dog klart for, at det ikke har været muligt at faae dem tilfredsatte. En æret Taler har lagt Bægt paa, at det muligt i Tiden kunde opstaae Præntioner paa visse Dele af Landet, naar Kongelovens Arvesølge blev affattet, og at der kunde være Tvivl om, hvorvidt denne Affattelse var berettiget eller ikke. Tvivlen er hentet fra Kongeloven, som forbyder, at der i denne Lov foretages nogen Forandring. Men vilde man bygge paa denne Tvivl, saa maatte hele den danske Forfatning jo sættes i Tvivl (Nei! Hør!). Den Regel, at Kongeloven ikke kan forandres, angaaer ikke særligt Bestemmelserne om Thronfølgen, men hele Kongeloven. Forsaa vidt, at nogen Præntion skulde bygges paa andre Adkomster, da skulde jeg dog mene, at enhver saadan Præntion maatte erkendes for at være ugyldig, hvis den for Tiden er ugyldig. Den Ret, som er tilintetgjort paa en vis berettiget Maade, opstaaer ikke paany, fordi at den Omstændighed, som tilintetgjorde Rettigheden, senere falder bort. Dette bevirker ligesaa lidt, at den falder bort, som en dræbt Mand lever op igjen, fordi Drabsmanden henrettes. De ældre Præntioner paa Slesvig ere faldne bort derved, at Landet er indcorporeret i den danske Krone, og en sælles Arvelov er indført for Slesvig og Danmark, og saadanne ældre Præntioner kunne ikke opstaae paany derved, at der nu istedet for Kongelovens Arvesølge for Danmark og Slesvig, indføres en ny Arvelov, som ligeledes forbinder Danmark og Slesvig.

Orsted: Jeg har troet, at det var Pligt for mig at træde frem i denne Sag, for at retfærdiggjøre det kongelige Budskab; men jeg

kan ikke nægte, at jeg befinder mig i nogen Forlegenhed, ikke derved, at der er fremkommen Indvendinger, hvilke jeg ikke skulde troe mig istand til at besvare, men fordi at jeg finder, at de væsentligste af alle disse Indvendinger for længe siden ere besvarede, uden at der lægges mindste Mærke til hvad der er sagt for at bortfjerne dem. Man vedbliver endnu, at det kongelige Budskab skal indeholde Mere end Londonertractaten; men det forekommer mig, at det er ganske indlysende, at Londonertractaten gjør Affattelsen af den qvindelige Arvesølge i det danske Monarchie aldeles nødvendig; thi der staaer med udtrykkelige Ord, at med Udelukkelse af Qvindelinierne skal den mandlige Stamme alene kunne arve. Det er sagt, at Successionen skal gaae over til Prinds Christian af Glücksborg og hans, med hans Gemalinde avlede, mandlige Descendenter. Jeg seer ikke, hvorledes det kan bestaae dermed, at ogsaa de qvindelige Descendenter kunne arve. Det er heller ikke, naar man sætter sig ind i den hele Stilling, i mindste Maade begribeligt, hvorledes en Afandring kan komme frem, hvorved Thronen overdrages til Prinds Christian, undtagen netop at det er antaget, og antaget af særdeles vigtige Grunde, at det danske Monarchie ikke kan vedligeholdes i sin Integritet, og at altsaa den europæiske Interesse, som der er ved denne Vedligeholdelse, vil tilfredsættes, naar qvindelige Stammer kunne arve; thi hvad skulde bevæge de langt nærmere Præntioner, Hans Durchlauchtighed Prinds Frederik af Hessen og hendes Durchlauchtighed Prindsesse Marie af Anhalt-Dessau, som allerede har tre Døttre, hvoraf den ene er gift, og som vare mere berettigede, til at overdrage deres Arverettighed til en yngre Søster, undtagen at de indsaae, at det var nødvendigt til det danske Monarchies Conservasjon, det kan ikke vel tænkes. Jeg seer ingen Grund, hvorfor man skulde antage, at de skulde ansee dem selv og deres Descendenter for mindre værdige til Thronen end de sfernere. Der kunde vel fremsættes, med Hensyn til Prinds Frederik, den Mening, at han ikke kunde være Konge af Danmark, hvis han blev Churfyrste af Hessen, at der kunde være Hindringer herfor saavel i den danske Grundlov som og i den hes-